

•List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 glj. 50 kr., za pol leta 1 glj. 25 kr., za četrť leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravništvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice št. 5. — Deložniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobó se v tiskarni in pri g. Novaku na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Klic na vojsko.

Komur se godi predobro, prevzame se lahko in ne čudi se človek zato, da raste nekaterim naših Nemcev greben zmirom višje ter nas kličejo — nas in druga manj srečna ljudstva — vedno drzніше »na korajzo!«. Naj izvedó naši bralci, kako da so že drzni ti nemški petelinje, podamo jim v naslednjih vrstah nekaj iz oklica, ki ga razpošilja te dni »Südmarm« do »nemških mož in gospá«. V tem oklici, kakor ga ima »D. W.« iz zadnje nedelje, bere se v začetku tako-le: »Prestara je vojska med nami Nemci in Slovani v Avstriji. 12 let pa je tega, kar divja boj z novo in z vedno večjo silo. Mi je nismo iskali in nismo je krivi; Slovan nam jo je vsilil, ker nas rivlje s stare grude naše, od zemlje in tal naših, iz naše hiše in dvorišča. Mar naj dedščino naših očetov, mar naj to, kar so pridobili si naši predniki z delom in v potu svojega obraza, prepustimo brez boja poželjivim Slovanom? Mar smemo to? Ne, nikdar in nikoli! Neizbrisljivo sramoto bi si pollej nakopali in kletev naših otrok bilo bi naše plačilo. Kar smo prejeli od naših očetov, moramo varovati: nemški jezik in nemške nrave, naše hiše, naša zemljišča: nobene grude prirojene zemlje ne smemo izpustiti, ako čemo ostati pošteni«.

Tako v oklici in Nemcu, ki to bere pa ne pozna razmer v naših krajih, ježi se gotovo koža in on mora, če hoče ali noče, priti do misli ali celo do prepričanja, da gremo pri nas kar s cepci nad nemške posestnike ter jim jemljemo nič tebi, nič meni zemljišča in hiše, more biti, da jim se režemo celo njih nemške jezike. Drugače pa sodi Nemec, ki je pri nas doma in na-nj zlije zato oklicar svojo jezo, ko piše na dalje: »Dosléj nismo storili v tem dolžnosti svoje, vsaj ne tako, kakor bi nam bilo treba. Zato pa se nismo ničesar dosegli, ampak trpeli smo v eno mer škodo; zato je prevzetnost naših nasprotnikov vskipela do najvišje meje in njih poželjivost je postala nenasitljiva«. Možic čuti, da se mu ne več

jame bedarija njegova iz lahka, zato vpraša: »Mar se naj dokažemo to, je-li še tega treba?«

Dokazi, ki jih prinese oklic na to, so pa tudi v resnici razumljivi! Mesti Celje in Ptuj ste se morali izločiti iz okraja, ker sta okraja postala — čež noč ali ka-li — slovenska in s tem bili bi mesti kar h krati nehali jemati — denar iz žuljavih slov. rok? Ne tako, ampak plačevati za ščuvanje zoper Nemce . . . »Težak je boj, ki ga dobimo«, razkazuje oklic, »težak, ker nimamo upanja do kake pomoči, ako si ne pomagamo sami«. Pač resnica, težko je najti oslu pomoči, če stoji pri polnih jaslih, pa še riga, češ, da mu jagnje sega po njegovi krmi.

Oklic še govori potem o velicah izgubah, ki jih je trpelo doslej nemštvo in pride na zadnje do društva, ki ni politično, ampak gospodarsko, do društva, ki brani samo nemško ljudstvo zoper slovensko povodenj in to društvo nosi ime »Südmarm«. Treba je samo goldinarja in človek postane ud tega društva. Ali teče v njegovih žilah nemška kri, za to ne vpraša: treba je le goldinarja in gospóda pri »Südmarm« te vkuje še za-nj, ne mara, če ne v nemške zvezde. Veliko ravno ne tirja od človeka, toda vse eno si ta gospóda ne upa doseči veliko, kajti v strahu si je, da ti ljudje večje svote izdajo za zabave, za nemštvo pa še ne zmorejo goldinarja.

Ali tako ne sme ostati, zato kliče: »Na noge tedaj! Nikar se ne mudimo in vsi le-sem, na nemško delo! Borimo se skupaj v svetem (!) boji za naša prirojena tla, naj nas kedaj ne zadene sramota, češ: Nemci — mi na južnih mejah smo Slovencem izdali naše nemštvo«. Kaj ne, slov. bralci, da brije v tem »Südmarm« gorce iz svojih nemških udov? Res je tako, vendar pa najde še vselej taci, ki jej dajo svojo brado, svoj goldinar pod britvo in zato je treba, da mi ne denemo rok križem. »Südmarm« hoče boj, vzamimo pa torej tudi mi orožje v roke, orožje pošteno, slovensko: Kdor je ud »Südmarm«, ta je naš sovražnik, sovražnik slov. ljudstva.